Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7. | 1 April 1903. | 52 Aargang.

Har Nogen set Gud?

Selvmodsigelser i Bibelen.

Nutidens Fritænkere paastaa bl. A. i deres Angreb paa Bibelen som Guds Ord, at den hellige Skrift modsiger sig selv, endog i mange vigtige Punkter, hvad de anse som Bevis for, at den ikke er inspireret af Gud, saaledes som den selv gjør Krav paa og de Kristne paastaa ifølge Peters 2 Brev 1: 21 og Paulus 2 Brev til Tim. 3: 16. Som et Exempel herpaa fremhæves de mange Tilfælde, hvor de fordums Patriarker, Profeter og Seere siges at have set og samtalet med Herren, Israels Gud, og paa andre Maader haft Samfund med ham, medens Moses, Paulus og Johannes erklære, at Ingen nogensinde har set Gud, og at Ingen kan se Gud og leve. Selv mange Sidste-Dages Hellige have følt sig trykkede af disse tilsyneladende Modsigelser i Bibelen, og man har gjort Forsøg paa at forklare dem ved at sige, at „intet Menneske kan se Gud i hans Herligheds Fylde og leve". Men ingen af de mange Forklaringer, som man har givet, har været ganske tilfredsstillende. De have ikke kunnet bortfjerne al Grund til Fritænkernes Argumenter; heller ikke passe disse Forklaringer i ethvert Tilfælde, hvor den hellige Skrift beretter, at Herren har vist sig for dødelige Mennesker.

Den rigtige Forklaring er derimod simplere og mere tilfredsstillende.

Nephi, Lehis Søn, forudsaa i et vigtigt Syn paa en højst mærkværdig og tydelig Maade Verdens Historie fra sin egen Tid til de sidste Dages Begivenheder. Han saa' Forløserens jordiske Mission, Oprettelsen af Kristi Kirke, det store almindelige Frafald og den vederstyggelige

Kirkes Opkomst og Fremgang, samt hvorledes denne Kirke forvendte Herrens Veje, førte Krig mod de Hellige og regjerede med en Jernhaand i mange Lande og paa mange Vande, og at paa denne onde Magts Dage skulde en Bog (indeholdende Herrens Pagter, og i hvilken vi gjenkjende Bibelen) udkomme af en Jødes Mund. Herom skriver Nephi:

„Og Herrens Engel sagde til mig: Du har set, at Bogen kom ud af en Jødes Mund; og da den kom ud af Jødens Mund, indeholdt den Herrens Evangelium i dets Tydelighed, og de tolv Apostle bære Vidnesbyrd om Herren, og de bære Vidnesbyrd i Overensstemmelse med Sandheden, som er i det Guds Lam.

Derfor udgaa disse Ting i Renhed fra Jøderne til Hedningerne i Overensstemmelse med Sandheden, som er i Gud.

Og efterat de udgaa ved Lammets tolv Apostles Hænder fra Jøderne til Hedningerne, ser du Grundvolden til en stor og vederstyggelig Kirke, hvilken er vederstyggeligere end alle andre Kirker; thi se, de have borttaget mange Dele af Lammets Evangelium, som ere tydelige og saare ypperlige; og ligeledes have de borttaget mange af Herrens Pagter.

Og alt dette have de gjort for at forvende Herrens rette Veje, at de maatte forblinde Menneskenes Børns Øjne og forhærde deres Hjerter.

Og derfor ser du, at efterat Bogen er gaaet igjennem den store og vederstyggelige Kirkes Hænder, er der mange tydelige og ypperlige Ting tagne bort af Bogen, som er det Guds Lams Bog" (1 Nephis Bog 13: 24—28).

Den omtalte Bog (Bibelen) er tydelig nok faldet i Hænderne paa denne „store og vederstyggelige Kirkes" Ophavsmænd, og vi, som leve i de sidste Dage, maa tage til Takke med den, efterat mange af dens tydelige og ypperlige Udsagn ere forandrede eller aldeles borttagne fra den. Og dette er Grunden til, at visse af Oldtidens fortjente Mænd paa en falskelig Maade have givet det Udseende af, at Gud aldrig har vist sig for dødelige Mennesker og aldrig kan ses af dem.

Ingen Herrens Tjener, som virkelig var kaldet af Gud, har nogensinde fremsat en saadan Paastand. Gud har til visse Tider ladet sig se af Hundreder, maaske Tusinder, af sine udvalgte Tjenere. Bibelen beretter, at han besøgte og viste sig for Abraham, Jakob, Moses, Nadab, Abihu og halvfjerdsindstyve Ældster af Israel samt for Esaias og mange andre; og Mormons Bog bærer Vidnesbyrd om, at han viste sig for flere paa dette vestlige Fastland. Hemmeligheden ligger i, at da den frafaldne Kirkes lejede Præsteskab fandt, at de hverken kunde se Guds Ansigt eller høre hans Røst, „forfalskede" man Skriftens Ord saaledes, at det saa' ud, som om Ingen nogensinde havde set eller kunde se Gud eller høre hans Røst, og forblindede derved Mængdens Øjne, saa at de ikke kunde begribe den store Forskjel, der existerede mellem et fordærvet Præsteskabs Repræsentanter og Herrens sande Tjenere.

Men hvad var det, som de fordums Profeter og Historieskrivere i Virkeligheden sagde med Hensyn til dette Emne? Den inspirerede Oversættelse af Bibelen — den, som udførtes af Profeten Joseph Smith — besvarer Spørgsmaalet og gjør hele Sagen klar og tydelig. Lange Forklaringer og vidtløftige Udlæggelser behøves ikke længere. Læg vel Mærke til Forskjellen mellem den orthodoxe Bibeloversættelse og Profetens inspirerede Text, og betragt ligeledes, hvor nøjagtigt det ene Skriftsted i Joseph Smiths Oversættelse stemmer overens med det andet samt med andre Dele af Skriften.

Kong Jakobs engelske Oversættelse, der i de fleste Tilfælde stemmer overens med de danske og norske Oversættelser, siger i Apostelen Johannes' 1 Brev, 4: 12: „Ingen har nogen Tid set Gud." I den inspirerede Oversættelse staar der: „Ingen har nogensinde set Gud uden de, der tro." Hvor fuldstændigt forandres ikke Meningen ved Tilføjelsen af de fire sidste Ord? Hvor klart stemmer ikke Texten i dens forandrede Form overens med Guds Handlemaade, saaledes som den forklares i andre Dele af den hellige Skrift? Da Paulus beskriver Kristi Herlighed i sit Brev til Timotheus, udtaler han sig saaledes ifølge den orthodoxe Bibeloversættelse: „Han (Kristus), som alene har Udødelighed, som bor i et Lys, der Ingen kan komme til; hvem intet Menneske har set, ikke heller kan se . . ." (1 Tim. 6: 16).

Denne besynderlige, fordrejede Sætning giver Læseren den Tanke, at Kristus „alene har Udødelighed". Men naar Sætningen rettes ved guddommelig Inspiration, læses den saaledes: „Hvem Ingen har set eller kan se, og til hvem Ingen kan komme, medmindre Udødelighedens Lys og Haab bor i ham."

Herrens Ord til Moses i 2 Mosebogs 33: 20—23 lyder i den orthodoxe Bibeloversættelse saaledes:

„Og han sagde: Du kan ikke se mit Ansigt; thi Mennesket kan ikke se mig, og leve.

Og Herren sagde: Se, her er et Sted hos mig; og du skal staa paa Klippen.

Og det skal ske, naar min Herlighed gaar forbi, da vil jeg lade dig staa i Kløften paa Klippen, og jeg vil dække med min Haand over dig, indtil jeg er gaaet forbi.

Og naar jeg borttager min Haand, da skal du se mig bagfra; men mit Ansigt kan ikke ses."

Vi ville nu til Sammenligning anføre det 20 og 23 Vers, saaledes som de findes i Joseph Smiths inspirerede Oversættelse; nævnte to Vers indeholde nemlig hele Forskjellen mellem de to Oversættelser, og Læseren vil strax se, at Forskjellen er meget stor:

„Og han sagde til Moses: Du kan ikke denne Gang se mit Ansigt, for at ikke min Vrede ogsaa skal optændes imod dig, og at jeg saa øde-

lægger dig og dit Folk; thi ingen iblandt dem skal paa denne Tid se mig og leve, thi de ere fulde af Synd. Og intet syndefuldt Menneske har nogensinde set mit Ansigt og levet; ejheller skal noget syndefuldt Menneske nogensinde se mit Ansigt og leve.

Og jeg vil borttage min Haand, og du skal se mig bagfra; men mit Ansigt skal ikke ses, som det er sket til andre Tider, thi jeg er fortørnet paa mit Folk Israel."

Herrens Ord i denne sidste Uddeling bærer samme Vidnesbyrd. I en Aabenbaring, given til Profeten Joseph Smith, siges:

„Thi Ingen har nogensinde set Gud i Kjødet, uden at han først blev levendegjort ved Guds Aand.

Ejheller kan noget naturligt Menneske bestaa i Guds Nærværelse, ejheller efter det kjødelige Sind" (Pagtens Bog 67: 11, 12).

Og atter siger Herren, idet han taler om Præstedømmet:

„Og dette Præstedømme forretter Evangeliets Tjeneste og holder Nøglen til Rigets Hemmeligheder, ja Nøglen til Guds Kundskab.

Derfor aabenbares Gudfrygtigheds Kraft i sammes Anordninger,

Og uden samme Anordninger og Præstedømmets Myndighed bliver Gudfrygtigheds Kraft ikke aabenbaret for Menneskene i Kjødet;

Thi uden dette kan intet Menneske se Guds, Faderens, Ansigt, og leve." (Pagtens Bog 84: 19—22).

Saaledes komme vi til Kundskab om Urigtigheden i den Paastand, at Ingen nogensinde har set Gud; thi Mange, som i Sandhed troede — Mange, som besadde Udødelighedens Lys og Liv, og som ikke lode sig overvinde af Synd, blev det forundt at se Gud, at tale med ham Ansigt til Ansigt, at høre hans Røst og paa andre Maader nyde Samfund med ham, ligesom Skriften beretter og i Overensstemmelse med Jesu Løfte: „Salige ere de rene af Hjertet; thi de skulle se Gud."

Et eneste Lyspunkt i Mørket, en eneste Aabenbaring fra Gud er af langt større Værd end uinspirerede Mænds Gisninger og en Overflod af Aarhundreders theologiske Fortolkninger.

Joseph Smiths og Sidney Rigdons Vidnesbyrd.

Guds Aabenbarelse for „dem, der tro", gjælder ligesaa fuldt i vore Dage som paa nogen anden Tid, Bibelen beretter om; og Spørgsmaalet, om Nogen har set Gud og dog levet, er besvaret paa en kraftig og tydelig Maade ved følgende Vidnesbyrd af Joseph Smith, der findes i Begyndelsen af hans Levnedsløb, skrevet af ham selv:

„I denne Historie vil jeg fremstille de forskjellige Begivenheder angaaende denne Kirke i Sandhed og Retfærdighed, saaledes som de ere skete... Medens jeg kjæmpede under Byrden af de store Vanskeligheder, som disse religiøse Partiers Stridigheder foraarsagede (i hans Hjem og Hjemstavn), læste jeg en Dag i Apostelen Jakobs Brev 1 Kap.: „Men dersom Nogen af eder fattes Visdom, han bede af Gud, som

giver Alle gjerne og bebrejder ikke, saa skal den gives ham." Aldrig gjorde noget Skriftsprog stærkere Indtryk paa et Menneskes Hjerte, end dette den Gang gjorde paa mit. Det trængte ind paa mig med saa stor Kraft, at det syntes at optage enhver Følelse i min Sjæl. Jeg tænkte atter og atter derpaa; jeg følte, at dersom Nogen trængte til Visdom fra Gud, saa trængte jeg dertil; jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gjøre, og dersom jeg ikke kunde faa mere Visdom, end jeg da havde, vilde jeg aldrig faa det at vide; thi Religionslærerne i de enkelte Sekter forstode det samme Skriftsprog paa saa forskjellig Maade, at de tilintetgjorde al Tillid ved at fremsætte Spørgsmaalet og appellere til Bibelen. Tilsidst kom jeg til det Resultat, at jeg enten maatte forblive i Mørke og Forvirring, eller ogsaa maatte jeg gjøre, som Jakob foreskriver, „bede af Gud", idet jeg sluttede mig til, at dersom Han gav Visdom til dem, der savnede Visdom, og vilde gjerne give og ikke bebrejde, da maatte jeg prøve det. Saaledes begav jeg mig — ifølge mit Forsæt at „bede af Gud" — ud i Skoven for at gjøre et Forsøg. Det var en smuk og klar Morgen tidlig om Foraaret 1820. Det var første Gang i mit Liv, at jeg gjorde et saadant Forsøg; thi midt i alle mine Længsler havde jeg dog aldrig hidtil forsøgt at bede i lydelige Ord.

Da jeg var ankommet til det Sted, hvor jeg forud havde bestemt at gaa hen, og set mig omkring og fundet mig alene, knælede jeg ned og begyndte at opsende mit Hjertes Ønsker til Gud. Næppe havde jeg gjort saaledes, førend jeg strax blev fuldstændig overvældet af en mig ganske ubekjendt Magt, der havde en saa forbausende Virkning paa mig, at den bandt min Tunge, saa at jeg ikke kunde tale. Et tykt Mørke omgav mig, og det forekom mig i en Stund, som om jeg var dømt til pludselig Tilintetgjørelse. Men jeg anvendte al min Kraft paa at anraabe Gud om at udfri mig af den Fjendes Magt, som havde overvældet mig, og i det Øjeblik, jeg var nær ved at fortvivle og overgive mig til Tilintetgjørelse — ikke til en indbildt Ødelæggelse, men til et virkeligt Væsens Magt fra den usete Verden, der havde en saa forfærdelig Magt, som jeg aldrig før havde mærket hos noget Væsen — just i dette skrækkelige Øjeblik saa' jeg en Lyssøtte lige over mit Hoved, klarere end Solens Skin, som langsomt dalede ned, indtil den faldt paa mig. Saasnart den kom til Syne, følte jeg mig befriet fra Fjenden, som havde holdt mig bunden. Da Lyset hvilede paa mig, saa' jeg to Personer, hvis Skjønhed og Herlighed umuliggjør enhver Beskrivelse, staaende ovenover mig i Luften. Den ene af dem talede til mig, kaldte mig ved Navn og sagde, idet han pegede paa den anden: „Denne er min elskelige Søn, hører ham."

Mit Formaal med at gaa og adspørge Herren var at faa Vished om, hvilken af de bestaaende Sekter der var den rette, saa at jeg kunde vide, til hvilken jeg skulde slutte mig. Ikke saasnart blev jeg derfor

Herre over mig selv og i Stand til at tale, førend jeg spurgte de Personer, som stode ovenover mig i Lyset, hvilken af Sekterne der var den rette, og hvilken jeg skulde slutte mig til. Jeg fik til Svar, at jeg ikke maatte slutte mig til nogen af dem, thi de vare alle urigtige, og den Person, som tiltalede mig, sagde, at alle deres Trosbekjendelser vare en Vederstyggelighed for hans Aasyn, og at alle disse Trosbekjendere vare fordærvede; „de drage nær til mig med deres Læber, men deres Hjerter ere langt fra mig; de lære Menneskers Bud for mine Lærdomme, idet de have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft." Han forbød mig atter at slutte mig til nogen af dem"....

Joseph Smiths og Sidney Rigdons Syn 1832: „.... Ved Aandens Kraft bleve vore Øjne opladte og vor Forstand oplyst, saa at vi kunde se og forstaa, hvad der hører Gud til; ja, endogsaa de Ting, der vare fra Begyndelsen, førend Verden blev til, der bleve forud bestemte af Faderen ved hans enbaarne Søn, som var i Faderens Skjød fra Begyndelsen, om hvem vi vidne, og det Vidnesbyrd, vi bære, er Jesu Kristi Evangeliums Fylde, hvilken er Sønnen, som vi saa', og med hvem vi talede i det himmelske Syn; thi medens vi vare ifærd med Oversættelsen (af det nye Testamente), som Herren havde bestemt os til, kom vi til det ni og tyvende Vers i det femte Kapitel af Johannes' Evangelium, hvilket blev givet os som følger, idet han taler om de Dødes Opstandelse, og angaaende dem, der skulle høre Menneskens Søns Røst, og komme frem i Opstandelsen: „De, der have gjort Godt, i de Retfærdiges Opstandelse, og de, der have gjort Ondt, i de Uretfærdiges Opstandelse."*) Dette opvakte vor Forundring, thi det blev os givet i Aanden; og medens vi overvejede disse Ting, rørte Herren ved vore Forstands Øjne, og de bleve opladte, og Herrens Herlighed omskinnede os; og vi saa' Sønnens Herlighed hos Faderens højre Haand, og annammede af hans Fylde, og vi saa' de hellige Engle og dem, som ere helliggjorte for hans Trone, tilbedende Gud og Lammet, og dette gjøre de fra Evighed til Evighed. Og se, efter de mange Vidnesbyrd, der ere givne om ham, er dette, som vi give, det sidste af dem alle, nemlig: at han lever; thi vi saa' ham hos Guds højre Haand, og vi hørte Røsten vidne, at han er Faderens Enbaarne, at ved ham og formedelst ham og af ham ere Verdenerne blevne til og skabte, og deres Indvaanere ere avlede som Sønner og Døtre af Gud. Og dette saa' vi ogsaa og vidne, at en Guds Engel, der havde Myndighed for Guds Aasyn, men gjorde Oprør mod den enbaarne Søn, hvem Faderen elskede, og som var i Faderens Skjød, blev nedstyrtet fra Guds og Sønnens Aasyn, og blev kaldet Fortabelse; thi Himlene græd over ham; han var Lucifer, en Morgenrødens Søn ..."

*) I danske Bibeludgaver staar: „og de skulle gaa frem, de, som have gjort Godt, til Livsens Opstandelse, men de, som have gjort Ondt, til Dommens Opstandelse."

Bud til Israel.

Der er sendt Bud til Nordenland,
hvor Fjeldet, klædt i Fyr og Gran,
staar taus og mørk og drømmer.
Der er sendt Bud til Nordens Pol,
hvor kun en kold og døsig Sol
langs Horizonten svømmer.

Der er sendt Bud til Bjergets Top,
hvor Sneen aldrig smelter op,
hvor Himlens Taager tættes.
Der er sendt Bud til Klipperift,
hvor Stormen i sin Uvejrsdrift
ej standser og ej trættes.

Der er sendt Bud til Havets Ø,
hvor fraadende den vrede Sø
slaar ind mod golde Kyster.
Der er sendt Bud til dybest Krat,
hvor Dagen selv er dunkel Nat,
da Gren i Gren sig kryster.

Der er sendt Bud til Palmers Hjem,
hvor Solens Straaler tvinger frem
ildfarvet Blomsterklynge.
Der er sendt Bud langt ned mod Syd,
hvor skjult i Myrthens mørke Pryd
de smaa Guldfugle synge.

Der er sendt Bud til græsklædt Strand,
hvor mellem Blomster sølvklart Vand
mildt sine Vaager sænke.
Der er sendt Bud til Landet der,
hvor Druens Ild og Purpurskjær
er lagt i Livets Lænke.

Der er sendt Bud til kjølig Lund,
hvor frem af Jordens bløde Bund
de klare Kilder bryde.
Der er sendt Bud til Eng og Vang,
hvor Bækken gaar, og kjælen Sang
af Foraarsvinde lyde.

Der er sendt Bud al Jorden om,
saavidt Naturens Virkning kom,
den barske og den blide.
Det Bud er sandt, det Bud er godt,
det kom i Hytte, kom i Slot;
hver Sjæl om det skal vide.

Thi Budet kom fra Israels Gud,
han skikked det paa Jorden ud
til hver en Mand og Kvinde.
Og hvo, som da af Sandhed var,
for dem blev Israels Sag hel klar,
de kjendte den iblinde.

Men Budet lød: Vaagn op hver Sjæl,
som ej vil være Løgnens Træl
og gaa i Syndens Lænker.
Men Helved vaklede derved,
og Djævle fnøs, og Satan stred
med gamle Præsterænker.

Men Budet lød: Gaar ud, gaar ud!
Iför dig Pragten, Kristi Brud,
nu Zions Konge kommer!
Og Verden rusted sig til Krig
mod Israels Sag med Vold og Svig
og rased mod sin Dommer.

Men Budet lød: Saa bygger op
Jakobs Guds Hus paa Bjergets Top,
bered mit Kongedømme!
Og hele Verdens Magt og Mod
blev lig med Skummet paa en Flod,
ja lig med falske Drømme.

End lyder Budet paa vor Jord,
i Øst og Vest, i Syd og Nord,
for hver en Mand og Kvinde:
Slut jer om Zions Banner tæt
og kjæmp for Sandhed, Dyd og Ret,
da skal vi Djævlen binde.

1 April 1903.

Hvad vi tro paa.

1. Vi tro paa **Gud, den evige Fader,** og paa hans Søn **Jesus Kristus** og paa den **Helligaand.**

Naar „Mormonismen"s bitre Fjender angribe Kirken som et Hele eller enkelte Personer indenfor den, tillade de sig ikke saa sjælden at fremstille Kirkens Læresætninger i en falsk Belysning; de lade Bitterheden mod den aabenbarede Religion løbe af med sig uden at besidde noget grundigt Kjendskab til den; de ere blevne smittede af Skribenters vrange Betragtninger og Rygtesmedes omløbende Historier uden selv at undersøge eller gjøre sig fortrolige med Lærepunkterne, saaledes som de fremsættes og belyses af Kirken selv.

Adskillige, særlig Statspræster, ynde saaledes at betegne „Mormonismen" som en Blanding af Jødedom, Muhamedanisme, Hedenskab og en lille Smule Kristendom, medens de samtidig paadutte os, at vi betragte Menneskets Stamfader paa denne Klode som vor Gud og tilbede ham; for efter deres Formening at slaa Hovedet paa Sømmet paastaa de, at vi stille Profeten Joseph Smiths Person paa en mere fremskudt Plads end Jesus Kristus, og at vi hæve hans Gjerning over Kristi Forløsningsværk for den hele Menneskeslægt. Og dog er der næppe noget Folk paa Jorden, som har en større Forstaaelse af og nærer en dybere Ærefrygt for Kristi Mission og frelsende Gjerning end de Sidste-Dages Hellige. (Jævnf. sidste Nr. af „Stjernen": „Jeg veed, min Frelser lever.") Som Motto for denne Artikel have vi sat den første af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Trosartikler, hvilke efter Opfordring bleve affattede af Profeten Joseph Smith i den Hensigt at give en rigtig og kortfattet Fremstilling af Kirkens religiøse Anskuelser. Disse tretten Trosartikler rumme Evangeliets væsentligste og mest udprægede Karaktertræk, saaledes som de ere antagne af og praktiserede i Kirken; men de indeholde ikke en fuldstændig Udvikling af vor Tro; thi i en af disse Artikler erklære vi, at „vi tro alt det, som Gud har aabenbaret, og alt det, som han nu aabenbarer; og vi tro, at han endnu vil aabenbare mange store og vigtige Ting henhørende til Guds Rige". Disse Trosartikler have lige siden deres første Offentliggjørelse i 1841 været antagne af Kirken, og paa en almindelig Konference af de Sidste-Dages Hellige d. 6 Oktober 1890 bleve de atter antagne af Kirkens Medlemmer som en Rettesnor for deres Tro, Lærdomme og Opførsel.

Gud, den evige Fader.

De Sidste-Dages Hellige forstaa Guds Faderforhold til Menneskene paa en fuldtud naturlig og ligefrem Maade uden nogen Tilsætning af noget mystisk eller ufatteligt, og dersom der er Noget i den hellige Skrift, som mere med noget andet udtrykkelig erklæres, da er det den Sandhed, at Gud ikke er noget mystisk Væsen, aldeles ulig Mennesket, men i Ordets fulde Betydning en kjærlig Fader, som vi tro drager Omsorg for sine Børn og ved Aabenbarelse til sine Tjenere Profeterne meddeler sin Villie til forskjellige Tider. (Se Artiklen foran i Bladet.) Vi tro tillige, at han har alle de Egenskaber, man finder hos Mennesket, men i en saa høj Grad af Fuldkommenhed, at det langt overgaar det jordiske Menneskes Fatteevne eller Begreb.

Endog før Mennesket blev sat paa Jorden, sagde Gud: „Lader os gjøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse"; og videre læse vi: „Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede, Mand og Kvinde skabte han dem." Det synes endog fra Begyndelsen af at have været hans Hensigt at lade Menneskene vide, at han i Skikkelse var som et Menneske med alle de Dele, hvoraf Legemet bestaar. I Lukas' Evangelium finde vi Jesu Slægtregister nøjagtig fulgt fra Joseph til Adam, og det slutter saaledes: „Enos Søn, Seths Søn, Adams Søn, Guds Søn." Man kan næppe tænke sig, at dette Register helt igjennem skulde forstaas bogstaveligt alene med Undtagelse af den sidste Angivelse, der skulde optages i billedlig Betydning. Hvad Hensigt kunde der være med at sige, at Adam var Guds Søn, dersom dette ikke betød samme Faderforhold som alle de andre? Der er ingen Afbrydelse i Beretningen, som kan antyde, at det ikke skulde forstaas ligesaa bogstaveligt som alle de øvrige. Paulus siger i Brevet til Hebræerne: „Have vi tilmed haft vore kjødelige Fædre til Optugtere, og bevaret Frygt for dem, skulde vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige og leve?"

Da Marie Magdalene gik hen til Graven, og Jesus viste sig for hende, sendte han Bud efter sine Disciple efter al Sandsynlighed i den Hensigt at indskjærpe dem Guds Faderforhold og Kristi Broderskab; han sagde nemlig til dem: „Gaa til mine Brødre og sig til dem, jeg farer op til min Fader og **eders** Fader, til min Gud og **eders** Gud."

Vi læse i Johannes' Evangelium: „I elskelige, nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige; thi vi skulle se ham, som han er."

I Romerbrevet hentydes der, uden at det kan misforstaas, til Guds Faderforhold og Kristi Broderskab til Menneskene. I dette siger Paulus: „Thi hvilke han forud kjendte, dem har han og forud beskikket, at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det at han skulde være den førstefødte af mange Brødre .... Og I annammede ikke en Trældoms Aand

atter til Frygt, men I annammede en sønlig Udkaarelses Aand, i hvilken vi raabe: „Fader, Fader. Denne Aand vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn; men dersom vi ere Børn, ere vi og Arvinger, nemlig Guds Arvinger, og Kristi Medarvinger, saafremt vi lide med ham, at vi da ogsaa skulle herliggjøres med ham."

Her fremstilles klart, at vi som Guds Børn ogsaa ere Guds Arvinger; derfor siger Jesus ogsaa: „Frygt ikke, du lille Hjord! thi det er eders Fader behageligt at give eder Riget." Dermed menes ikke alene, at vi skulle blive „Kristi Medarvinger", men ogsaa, at vi skulle eje og nyde godt af det, som udmærker og hører „Riget" til, nemlig Herligheden, Kundskaben, Visdommen, Kjærligheden, Retfærdigheden og Barmhjertigheden og enhver af Faderens fuldkomne Egenskaber. Thi Jesus sagde: „Derfor skulle I være fuldkomne, ligesom eders Fader, som er i Himlene, er fuldkommen." Dersom dette var umuligt, vilde det være en meget uforsvarlig Formaning at give Disciplene. Alle disse Ting kunne opnaas af utallige Millioner uden at formindske eller udtømme Kilden, hvorfra de komme, og uden at forringe Gud, vor Faders Herlighed og Magt, men derimod snarere forøge den. Det er ligesom at tænde et Lys ved Siden af et andet, som brænder i et Værelse; det gjør ikke det første Lys svagere, men hvert Lys, som saaledes tændes, forøger Belysningen, indtil hele Værelset er fuldstændig oplyst. Paa samme Maade kunne vi tænke os Herrens Magt og Herlighed forøget ved, at utallige Skarer af hans Børn blive ham fuldkommen lydige og underdanige samt blive som eet med ham i Hensigt og Villie ligesom vor Herre og Frelser,

Jesus Kristus.

Blandt Tidens store Mænd, som have spillet en Hovedrolle i det verdenshistoriske Drama, der begyndte med Adam, er Jesus af Nazareth den største. Ifølge de os overleverede evangeliske Beretninger blev han opdraget under ringe Kaar og oplært i Tømmerhaandværket. Han kunde næppe være født paa et mere uanseligt Sted og i sin Opvæxt ført et for Verden mere ukjendt Liv, end Tilfældet var med ham, og dog har han faaet et Navn paa Jorden, som aldrig vil blive forglemt. Hans offentlige Løbebane, som vi bedst kjende den, varede kun henved halvfjerde Aar, og dog har han efterladt sig en mægtigere og varigere Indflydelse end den største Profet, Filosof, Videnskabsmand, Kriger eller Erobrer, Konge eller Hersker.

Jesus af Nazareth, som blev født af Jomfru Maria, er Gud, den evige Faders enbaarne Søn. Det hellige Væsen, som vi tilbede, og som er Fader til alle Menneskers Aander, er ogsaa Fader til den Aand, som besjælede Jesu Legeme. Alle Menneskers Aander ere Guds Afkom, og Jesus er den Førstefødte. Af denne Grund kaldes han „Guds Skabelses Begyndelse", „den Førstefødte iblandt alle Guds Skabninger",

„den Førstefødte iblandt mange Brødre". Jesus var hos Faderen, førend denne Verdens Grundvold blev lagt; derfor kunde han med Rette sige til Farisæerne: „Førend Abraham blev til, var jeg"; og derfor kunde han i sin Bøn til Faderen sige: „Herliggjør du mig og nu, Fader! hos dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos dig, før Verden var."

Jesus blev i Kraft af sin Førstefødselsret en Mægler mellem Gud og Menneskene og indtog den første Plads i den store Forløsningsplan. Han er Faderens „Førstefødte" med Hensyn til Aanden og den „Enbaarne" med Hensyn til Legemet. Hensigten med hans jordiske Mission var at aabenbare Faderens Villie for Folket, at lære dem den frelsende Plan og sand Gudsdyrkelse, at udføre den Forsoning, som var bleven nødvendig paa Grund af Faldet, at overvinde Døden, Helvede og Djævelen og blive Vejen, Sandheden og Livet for alle Guds Sønner og Døtre, saa at Ingen kunde komme til Faderen uden ved ham.

Jesus Kristus udførte den Mission paa Jorden, til hvilken han var bleven bestemt, førend denne Verdens Grundvold blev lagt, og paa Grund af sin trofaste Udførelse af dette Hverv satte han et Exempel for alle sine Brødre, medens han ved sin fuldkomne Lydighed mod enhver af Guds Befalinger viste, at de ikke ere svære at opfylde, ligesom han derved beviste for Gud, for Menneskene og for de himmelske Hærskarer, at han var sit høje og hellige Kald værdig. Han blev prøvet i alle Ting ligesom vi og var dog uden Synd; thi der fandtes ikke Svig i hans Mund. Han viste i sine Gjerninger, at han elskede Retfærdighed og hadede Uret, og han led som en Retfærdig for de Uretfærdige. Derfor blev han ogsaa „salvet med Glædens Olie fremfor sine Brødre", og hans Fader gav ham et Navn, som er over alle Navne, og erklærede, at i dette Navn skulde alle Knæ bøje sig, deres i Himlen, paa Jorden og under Jorden, og enhver Tunge skulde bekjende, at han er en Herre til Gud Faders Ære.

Enhver Aabenbaring, ethvert Bud, ethvert Princip og enhver Velsignelse, som kommer fra Gud, meddeles Menneskene ved Jesus Kristus.

Saafremt Menneskenes Bønner skulle være antagelige for Faderen, maa de alle opsendes i Jesu Navn, da han paa Grund af sin Fødselsret, sin Beskikkelse og sin fuldkomne Lydighed staar som en Mægler mellem Menneskene og Faderen, og denne Stilling vil han komme til at indtage i al Evighed. Den Aabenbaring, som Gud gav til Apostelen Johannes paa Øen Patmos, blev givet ved Jesus Kristus, hvad vi kunne læse med hans egne Ord: „Jesu Kristi Aabenbaring, som Gud har givet ham for at vise sine Tjenere de Ting, som snart skulle ske, og ved sin Engel, som han udsendte, betegnede han det for sin Tjener Johannes." Saaledes er det ogsaa med Alt, hvad Gud har aabenbaret i disse de sidste Dage. Alt er kommet ved Jesus Kristus. Da Joseph Smith, det nittende Aarhundredes store Profet, havde sit første himmelske Syn, i

hvilket baade Faderen og Sønnen viste sig, modtog han al den Undervisning, der meddeltes ham, fra Frelseren, medens Faderen kun, idet han pegede paa Sønnen, tiltalte ham med de Ord: „Denne er min elskelige Søn, hører ham." (Se Artiklen foran i Bladet.)

Tro paa Jesus Kristus er derfor aldeles nødvendig til Salighed; thi for det første er det alene paa Grund af hans Forsoning, at det er muligt at opnaa Frelse og Ophøjelse i Guds Rige, og for det andet har endnu Ingen lært om Evangeliets Betingelser eller Saliggjørelsens Plan eller om, hvorledes de kunne forlade sig paa denne Gjenløser, uden at det er bleven aabenbaret ved ham. Tro paa Frelseren maa derfor nødvendigvis blive prædiket for alle Folk, da den er selve Grundvolden til Menneskets Frelse; enhver Ordinance, der udføres, enhver Pagt, der indgaas, enhver Myndighed, der meddeles, enhver aandelig Velsignelse, der gives, enhver Institution, der oprettes — Alt maa ske i Jesu Kristi Navn for at blive antaget og anset for gyldigt. Det store sidste Dages Værk, som Verden kalder „Mormonisme", og hvis rette Navn er nævnet i Forbindelse med vore Trosartikler, er bleven paabegyndt ene og alene i Kraft af Jesu Kristi Aabenbaring og vil fremdeles fortsættes i Kraft af Jesus Kristus som dets Overhoved og Præstedømmets Myndighed, der er gjenoprettet paa Jorden.

Tiden er nær, da han, hvis Ret det er at regjere, vil komme og tage sit Rige i Besiddelse, og alle Folk og Herredømmer ville komme til at tjene og adlyde ham, indtil Alt fuldendes og af ham overleveres til Faderen.

Den Helligaand.

Vi have nu tydeligt og klart fremstillet, at vi tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn, Jesus Kristus; vi komme derefter til det tredie Medlem i Guddommen, den Helligaand. At de tre hver for sig ere selvstændige Personligheder, iførte Herlighed, Magt og Kraft til at handle hver for sig, tilskyndede af hinanden, fremgaar tydeligt af Beretningen om Jesu Daab. Jesus stod foran Johannes den Døber, som havde døbt ham; den Helligaand foer ned over ham i Skikkelse af en Due, og en Røst kom fra Himlene, som sagde: „Denne er min Søn, den elskelige, i hvilken jeg har Behagelighed." Det fremgaar heraf, at disse tre Væsner talede og handlede hver for sig i sin egen Virkekreds, men alle vare de enige i at bekræfte den udførte Handling. Hovedparten af vore Dages Trosbekjendere, som beskjæftige sig med Gudsdyrkelse, nære den forvirrede Anskuelse, at Faderen, Sønnen og den Helligaand ere eet i legemlig Stof og Personlighed, og at de tre Navne, Faderen, Sønnen og den Helligaand, udgjøre een og samme Person i forskjellig Skikkelse. Hvor meget saadanne Anskuelser bunde i traditionelle Vildfarelser hos en uinspireret Kristenhed kan let ses af den Bøn, som Jesus opsendte til sin Fader for sine Disciple, de Tolv og andre Troende, kort før sin

Korsfæstelse. Han bad: „Hellige Fader! bevar dem i dit Navn, hvilke du har givet mig, at de maa være eet, ligesom vi...... paa det, de maa alle være eet, ligesom du, Fader! i mig og jeg i dig, at de og skulle være eet i os, at Verden kan tro, at du har udsendt mig." — Det maa være paa Grund af Menneskenes tilslørede Begreber om Guds Egenskaber, at de faa den Forestilling, at baade Faderen, som i dette Tilfælde er en Personlighed, til hvem der bedes, og Sønnen, som i dette Tilfælde er en Personlighed, som beder for sine Disciple, begge skulle miste deres intellektuelle Personlighed og sammensmelte til eet. Det ligefremme og naturlige Ønske hos Jesus laa i, at Alle skulde være eet i Aandens Vejledning og i at fremme Faderens Hensigter, saa at Alle kunde være forenede i deres Bestræbelser for at opbygge det Rige, som Sønnen havde paabegyndt. Heri bestaar Enigheden mellem Faderen og ham selv og mellem dem begge og den Helligaand. Orson Pratt, en af vor Tids Apostle, har givet følgende Fremstilling om de tre Personer i Guddommen: „Guddommen kan lignes med et Raad, bestaaende af tre Personer, der alle i enhver Henseende besidde lige megen Visdom, Kundskab, Sandhed og Udvikling. Ethvert Medlem er en særskilt Personlighed, og dog udgjøre de tre tilsammen kun eet Raad. Enhver af dem besidder den samme Visdom, Sandhed og Kundskab som de tre i Forening eller hele Raadet. De tre Personers Forening i eet Raad forøger ikke Kundskaben eller Visdommen hos nogen af dem. Enhver Person vilde kun være eet Medlem af Raadet, naar man omtalte ham personlig; men enhver Persons Visdom og Sandhed vilde være den samme som hele Raadets og ikke en Del deraf. Hvis det var muligt at dele Sandheden og andre lignende Egenskaber i mindre Dele, saa at Faderen besad en Trediedel af Sandheden, en Trediedel af Visdommen, en Trediedel af Kundskaben, en Trediedel af Kjærligheden og saa fremdeles, medens Sønnen og den Helligaand vare i Besiddelse af de andre to Trediedele af disse Egenskaber, da kunde ingen af disse tre Personer udgjøre „een Gud", men kun en Del af „een Gud". Men da det er umuligt at dele Sandhed, Visdom og Kjærlighed, have saavel Faderen som Sønnen og den Helligaand en Fylde af disse Egenskaber. Den Helligaand er een Del af Guddommen i Væsen, men i sin Helhed Gud i Visdom, Sandhed og andre lignende Egenskaber. Hvis een Sandhed kunde blive tre selvstændige og af hverandre uafhængige Sandheder ved at bo i tre Personer, da vilde der være tre Guder i Stedet for een. — Men som Forholdet er, udgjør Treenigheden tre i Væsen, men eet i Sandhed og lignende Principper. Det har aldrig været Meningen, at Enheden, saaledes som den omtales i den hellige Skrift, skulde anvendes paa Personerne, men paa Fuldkommenheden af de guddommelige Egenskaber. — Den Helligaand forklares af Profeten Joseph Smith som en i Modsætning til Faderen og Sønnen aandelig Personlighed, der har et Legeme af Kjød og Ben,

ligesaa følsomt som et Menneskes. — Den Helligaand benævnes med forskjellige Udtryk i Skriften: Aanden, Herrens Aand, Talsmanden og Sandhedens Aand, og den simple Forklaring ligger deri, at den Helligaands særlige Opgave er at være et Vidne om Faderen og Sønnen og et Meddelelsesmiddel. Før Jesus blev korsfæstet, talte han til sine Disciple om, at det var nødvendigt for dem at have dette Meddelelsesmiddel, naar han ikke længere var iblandt dem. Idet han indskjærper dem at holde hans Ord og Alt, hvad han har talet til dem, siger han: „Dette har jeg talet til eder, medens jeg endnu er hos eder, men Talsmanden, den Helligaand, som Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære eder Alt og minde eder om Alt, hvad jeg har sagt eder .... Men naar Talsmanden kommer, som jeg skal sende eder fra Faderen, Sandhedens Aand, som udgaar fra Faderen, han skal vidne om mig ... Men naar han, Sandhedens Aand, kommer, skal han vejlede eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvadsomhelst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde eder."

En af denne Slægts Apostle og Profeter, Brigham Young, udtaler sig om dette Emne i sin skjønne og rene Simpelhed paa følgende Maade: „Den Helligaand udgaar fra Gud og kan passende kaldes en Udsending for at udføre hans Villie i Uendeligheden, idet den er kaldet til at styre ved hans Indflydelse og Kraft, men den er ikke en Person, som er iført et Tabernakel saaledes som vi eller som vor Fader i Himlen og hans Søn Jesum Kristum. Den er Inspirationens og Aabenbaringens Aand og gives til alle Mennesker i Forhold til, hvorledes de ville benytte den; thi som Job siger: „Der er en Aand i Menneskene, og den Almægtiges Inspiration giver den Forstand." Naar den Almægtige lader den Helligaand blive udgydt over et Individ eller over et Folk, da blive deres aandelige Øjne aabnede, saa at de kunne skjelne mellem de Ting, der henhøre til denne Organisation, og dem, der henhøre til Organisationer, som ere frembragte i andre Sfærer; alle Ting blive gjorte nye for dem, thi alle Ting i Himlene og paa Jorden ere i den Almægtiges Magt og kunne kun aabenbares i deres sande Lys til Dødelige formedelst den Helligaands Kraft."

Uddannelsen af vor Aand. De Hellige burde altid lægge Vægt paa at uddanne og forædle deres Aand, thi vi leve i en Tidsalder, der er svanger paa store Begivenheder, en Tid, om hvilken Profeterne fordum udtalte sig med den mest levende Glæde, naar Syner oplodes for dem, og de med Ærefrygt og Beundring saa' de store Tildragelser, som skulde finde Sted i de sidste Dage, da Israel skulde blive „Hovedet og ikke Halen". Det tilkommer os derfor at uddanne og berede os til at kunne indtage en hvilkensomhelst Plads, hvortil vi maatte blive kaldede i Fremtiden.

Til Uddannelsen af vor Aand kræves, at vi i en Række af Aar anvende den største Flid og Udholdenhed for at kunne blive i Stand til at opnaa en større Grad af Fuldkommenhed. Ene og alene at læse Bøger vil ikke være tilstrækkeligt. Vi kunne læse udmærkede Afhandlinger, fortræffelige Taler, vise Raad og meget interessante Lærdomme, men hvis vi ikke grunde over dem og bestræbe os for at udføre i det praktiske Liv, hvad der er givet os i Lærdomsform, vil vor Læsning være os til liden Nytte.

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Missionærer ankom efter en behagelig Overrejse til Kjøbenhavn d. 19 Marts i bedste Velbefindende. De bleve beskikkede som følger:

William E. Racker fra Lehi, Utah, i Aarhus Konference.
Nels Nelsen fra Rockland, Idaho, i Aarhus Konference.
John Hegsted fra Salem, Idaho, i Kjøbenhavns Konference.
Louis Thompson fra Pleasant Grove, Utah, i Kjøbenhavns Konfer.
J. David Larson fra Salt Lake City, Utah, i Gøteborg Konference.
John A. Erickson fra Grantsville, Utah, i Gøteborg Konference.
Peter Ingemanson fra Murray, Utah, i Malmø Konference

Afløsning. Følgende Missionærer ere blevne ærefuldt afløste efter et godt Missionsarbejde:

Milton H. Knudsen fra Trondhjems Konference.
Carl H. Carlson fra Gøteborg Konference.
A. Robert Larson fra Gøteborg Konference.
Erick Olson fra Gøteborg Konference.
Ernest F. Jørgensen fra Bergens Konference.

Forflyttelse. Nedennævnte Missionærer i Kjøbenhavns Konference ere blevne forflyttede som følger:

Nels A. Thompson og Joel M. Poulsen til Kristiania Konference.
Alma E. Rasmussen til Aarhus Konference.

Vort daglige Liv.

(Af Levi Edgar Young, Ældste over den schweizifke Mission.)

Noget af det, som de Sidste-Dages Hellige under Tidens Omskiftelser skulde søge at tilegne sig, er Kundskaben om, hvorledes de af Livet skulle kunne udvinde de Goder og den Lyksalighed, som Gud har bestemt for dem. Aldrig er der bleven udtalt visere Ord, end da Herren sagde: „Bliv Lys", og det blev Lys; thi i Overensstemmelse med hans Ord skete Handlingen. Det menneskelige Liv er sammensat af Tidens Sekunder; disse blive til Timer, og Timerne blive til Dage. Det daglige Liv udgjør derfor hele vor Tilværelse. Intet Menneske vil nogensinde se Gaarsdagen igjen; „i Morgen" er stadig i Fremtiden. Saaledes har Mennesket kun „i Dag"; og „i Dag" er kun et kort Uddrag af det, som danner det menneskelige Liv. Vi opvaagne efter Søvnen — vi leve ved Morgen, Middag og Aften — og Søvnen bærer os atter fuldstændigt ud af Bevidsthedens og Tænkningens Rige, som den former sig under det daglige Liv.

Da Herren skabte sine Børn, var det hans Hensigt, at de skulde være lykkelige. Dette er sikkert sandt; thi Guds Aand er Kjærlighedens Aand, og deraf følger naturligvis, at denne frembringer Lyksaligheden.

Men Mennesket er et haabefuldt Væsen, og han ser den mest ophøjede og bedste Del af sit Liv i Fremtiden. Langt ude i det Fjerne ser han Virkeliggjørelsen af sin Stræben, og hans stadige Ønske om at opnaa en ideal Lykke foraarsager, at han henlever sine Dage i Uro og Kummer. Der gives en Kunst, som staar over alle andre, og det er Kunsten at leve; Kjendskabet hertil kommer, naar man lærer at forstaa, hvad Livet betyder og byder. Det er sandt, at der gives en Fremtid og en Fortid, men for at kunne bruge sit Liv i Dag maa man grundigt lære at kjende det og at udvinde alt det af det, som det kan skjænke os. Naar den oprigtige Hellige rejser sig om Morgenen og staar overfor de Pligter, der paahvile ham, føler han mest af Alt Trang til at virke i Tro paa Gud af et bønfaldende Hjerte. Det er Nøglen til Fuldførelsen af alt det, vi foretage os, og ved Udøvelse af gode Gjerninger og Opfyldelse af vore Pligter føle vi Aanden af den virkelige Lyksalighed, en Lyksalighed, som ikke kan kjøbes for Penge. Livet, vi leve i Dag, skulde byde os denne Følelse af Glæde og lære os den faktiske Betydning af vor Tilværelse. Vel er det sandt, at Evangeliet lærer os, at vi faa en fremtidig Belønning for alle fuldbragte Gjerninger, men enhver god Gjerning, enhver god Tanke sætter dog sit Stempel paa vor Følelse i det daglige Liv.

De Sidste-Dages Hellige have en udmærket Lejlighed til at anvende deres Religion paa hver Gjerning og hver Tanke. I Virkeligheden er dette et Kjendetegn paa den sande Religion, og „Mormonismen" kan vel nok kaldes det daglige Livs Religion. Intet Folk i Verden er mere virksomt for at hjælpe de Fattige og Nødlidende, de Syge og Trængende; intet Folk nærer større Agtelse for ærlige, mandige Handlinger end de Sidste-Dages Hellige. Og saaledes er vor Mission paa Jorden at leve, tænke og virke i Nutiden og at forme vort Liv i Dag for Evigheden herefter. (Der Stern.)

Til Missionærerne og de Hellige! Udbred „Skandinaviens Stjerne". Den aarlige Abonnementspris, iberegnet Portoen, er 3 Kr. 70 Øre, der indsendes pr. Postanvisning til Expeditionen af „Skand. Stjerne", Korsgade 11, Kjøbenhavn N. Enkelte Numre 12 Øre. Bladet kan ogsaa bestilles hos Konferencepræsidenterne og Grensforstanderne.

Indhold:

Kjøbenhavn 1903.

Udgivet og forlagt af **Anthon L. Skanchy**, Korsgade 11. N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).